

HANDELSPOLITIKK FOR UTVIKLING

Politisk plattform for Handelskampanjen

INNHold

Bærekraftig og rettferdig omstilling.....	4
Åpenhet og demokrati i WTO.....	6
Handel med jordbruksvarer.....	7
Handel med tjenester	8
Digital handel	9
Handel med industrivarer og sjømat	10
Monopolisering av kunnskap	11
Investeringsavtaler og investeringsbeskyttelse	12
Multinasjonale selskaper	13

Handelskampanjens politiske plattform, vedtatt på årsmøtet i april 2025

Layout: Isabelle Auby

handelskampanjen@handelskampanjen.no

www.handelskampanjen.no

POLITISK PLATTFORM

Handelskampanjen arbeider for en verden der hensynet til mennesker, miljø og samfunn ligger til grunn for utvikling, der viktige avgjørelser for samfunnet tas av demokratiske organ og ikke overlates til snevre økonomiske interesser. Finanskrise, klima- og energikrise, sultkrise, sosiale og demokratiske kriser, tilsier at vi trenger et annet regelverk for å sikre jevnere fordeling, nok mat og en levende klode for framtidens innbyggere.

Handelspolitikk handler om mer enn bare næringslivets interesser, og handel med varer. Handelspolitikk handler om miljø og klima, menneske- og arbeiderrettigheter, demokrati, matsikkerhet, helse, sosiale rettigheter, arbeid og samfunnsutvikling fra lokalt til globalt nivå.

Internasjonal handel er et virkemiddel, ikke et mål i seg selv. Internasjonal handel må bidra til miljømessig og sosial utvikling. Det er behov for omfattende endringer i dagens internasjonale handelsregime for at ikke handelsregelverk skal dominere over andre saker og formål.

Handelsregelverket må støtte opp om miljømessig og sosial utvikling, der innbyggernes demokratiske rettigheter til å utvikle politikk som kan sikre sysselsetting, forvaltning av natur, bearbeiding av landets råvarer og matsuverenitet står i sentrum.

I håndtering av krisene må vi passe på at rettigheter for innbyggere og arbeidere ikke blir varig svekket. Nødvendig politikk kan ikke begrenses av handelsavtalers rammer, som i liten grad har blitt diskutert eller konsekvensutredet. Makt over ressurser, demokrati og samfunn skal ikke skyves vekk fra folk og lokalsamfunn. I Handelskampanjens politiske plattform løfter vi fram problemstillinger som er relevante i en verden av kriser, men også en vilje til endring. Disse prinsippene må naturligvis gjelde alle folk i alle land.

Bærekraftig og rettferdig omstilling

Den handelsmodellen som er rådende i dag har bidratt til dagens økologisk krise. Klima, natur og mennesker blir nedprioritert i dagens system. Forskning viser at selve grunnsynet i dagens handelspolitikk, nemlig ubegrenset økonomisk vekst, er den viktigste årsaken til at verden står på randen av flere kriser. Katastrofale klimaendringer, utryddelse av arters eksistens og vårt livsgrunnlag er truet. I 2019 konkluderte FNs naturpanel med at grunnleggende endringer er nødvendig, og at vi må bort fra vekstparadigmet.

Rettferdige og økologisk bærekraftige handelsavtaler vil ikke være mulig så lenge avtalene forhandles fram i hemmelighet, uten demokratisk kontroll og medvirkning. Handelsavtalene innskrenker og fjerner politisk handlingsrom til å velge hvordan og hvor langt vi vil gå i å beskytte naturen og bekjempe klimaendringene. Slik avtaler er utviklet i dag fjerner de blant annet rom for prinsippet om "føre var" i nasjonal klima- og miljøpolitikk. Dersom avtaler bygger på "veksttvang", som de gjør i dag, vil ikke bærekraftskapitler i frihandelsavtalene ha noen reell betydning.

FN-konvensjoner og ILOs kjernekonvensjoner er tydelige når det kommer til bærekraft og rettferdighet. WTOs regelverk og handelsavtaler kommer ofte i konflikt med internasjonale klima- og miljøavtaler. Eksempler på det er motstridende regelverk i FN-avtaler om biologisk mangfold og rett til helse, patentavtalen (TRIPS) i WTO, om arbeiderrettigheter, og retten til vann, utdanning og helsetjenester, som alle trues av privatisering.

WTOs handelsmodell har bidratt til forverring av dagens økologiske krise. WTOs klimapakke TESSD (Trade and Environmental Sustainability Structured Discussions), og andre initiativ som FFSR (Fossil Fuel Subsidy Reform), ACCTS (Agreement on Climate Change, Trade and Sustainability) og DPP (informal dialogue on plastic pollution) fremmer den samme handelspolitikken og motarbeider FNs klimapanelers anbefalinger samt hovedprinsipper som ligger til grunn for bærekraftmålene. I tillegg til dette, så er disse avtalene utarbeidet på et grunnleggende udemokratisk vis, da ikke alle medlemslandene i WTO sitter rundt bordet i forhandlingene.

Ressursene er knappe. Næringslivet og forbruksmønstre må omstilles fra å støtte opp under fossile og høyutslippsnæringer, til å støtte lavutslippsnæringer og lavere forbruk. Det er risiko for stivhengighet i dagens næringspolitikk, hvor høyutslippsnæringer blir ivaretatt. Handelspolitikken og regelverket må fremme en sirkulær økonomi og styrke arbeidet mot et lavutslippssamfunn. Endring i handelssystemet er nødvendig for å oppnå bærekraftmålene og sikre vårt livsgrunnlag på jorda samt å skape et samfunn som sikrer demokratisk og rettferdig utvikling i harmoni med naturen. En sirkulærøkonomi er ikke forenelig med dagens overforbruk i det globale Nord, noe handelspolitikken i dag støtter opp under.

Lange verdikjeder som strekker seg over landegrenser fører til at det er vanskelig å ha kontroll. Det blir vanskelig å ha oversikt over utslipp, påvirkning på naturen og hvorvidt arbeidsrettigheter blir overholdt. Lange produksjonskjeder skaper i seg selv også mer utslipp på grunn av transport. Handelskampanjen arbeider for at handelspolitikk ikke hindrer grunnleggende faglige og demokratiske rettigheter for arbeidstakere verden over. Handelspolitikk må støtte kvinners rett til anstendig inntektsgivende arbeid. Internasjonal handel skal ikke føre til barnearbeid.

Klimakrisa er spesielt et resultat av tidlig industrialiserte land, de har bidratt til mye utslipp og hatt økonomisk vekst på bekostning av klima og natur, men ikke bare i egne land. For å skape en rettferdig omstilling er det viktig at handelspolitikken støtter opp under prinsippet om felles og differensiert ansvar. En viktig bidragsyter i kampen mot en mer bærekraftig verden er ny teknologi, det er dermed kritisk at klimateknologi blir sett på som et globalt fellesgode. Dette er kritisk for å få en god overgang fra fossilt brensel i alle land, og for å vri handelspolitikken vekk fra bruk og utvidelse av fossil energi.

VI KREVER:

- Konvensjoner og avtaler i FN-regi og kjernekonvensjonene i Den internasjonale arbeidsorganisasjonen, ILO, må være overordnet alle andre internasjonale regelverk, herunder WTO-avtalene og de bilaterale og regionale frihandelsavtalene. Der det er konflikt mellom avtaler og regelverk i FN/ILO og WTO, må førstnevnte regelverk gjelde.
- At WTOs klimaløsninger er i tråd med internasjonale klima- og miljøavtaler
- At handels- og investeringsavtaler ikke hemmer nødvendig nasjonal og internasjonal politikk på klima, miljø og menneskerettigheter. Avtalene må sikre handlingsrom for å være føre-var.
- At klimateknologi må være et globalt fellesgode og at handel sikrer god teknologioverføring
- All handelspolitikk må følge prinsippet om felles og differensiert ansvar, staters reelle fotavtrykk må inkluderes

Åpenhet og demokrati

Til tross for at WTO bygger på enighet (konsensus) og at alle stater formelt sett er likeverdige, fungerer WTO i praksis slik at de mektigste presser gjennom sine standpunkter. Det er behov for en totalt annen praksis. Forhandlingene må være åpne, demokratiske og inkluderende, og de må foregå i fora der alle land har lik rett og mulighet til representasjon og å gjøre sin stemme gjeldende.

De fleste bi-, pluri-, og multilaterale handels- og investeringsavtaler fremforhandles bak lukkede dører, det er spesielt problematisk i forhandlinger mellom rike land og utviklingsland. Avtalene blir først offentliggjort når de er ferdigforhandlet og signert. Det gjør en reell demokratisk behandling umulig. Der de multilaterale avtalene i WTO er kilde for mye debatt og en arena der utviklingsland kan samle seg om felles krav, er de bilaterale og regionale frihandelsavtalene unndratt offentligheten og splitter utviklingsland som ellers står sammen. Det samme gjelder for plurilaterale avtaler, spesielt de som startes med formål om å bli WTO-avtaler, men ikke har forhandlingsmandat.

VI KREVER:

- Åpenhet og demokrati i WTO-forhandlingene.
- Ingen forhandling av plurilaterale avtaler i WTO uten konsensus om forhandlingsmandat
- Asymmetriske avtaler til fordel for utviklingsland
- Full åpenhet om norske krav og posisjoner
- Norske posisjoner og valg av nye forhandlinger må legges fram for Stortinget - ideelt på årlig handelspolitisk redegjørelse
- Konsekvensutredning av sosiale, miljømessige, klimarelaterte og økonomiske effekter gjennomføres før signering
- Høring og involvering av Stortinget før frihandelsavtalene signeres

Handel med jordbruksvarer

WTOs regelverk og de bilaterale og regionale handelsavtalene favoriserer i dag et industrielt jordbruk og matvareindustriens monopolisering av innsatsfaktorer og genetiske ressurser. Landbrukspolitik og produksjon dreier seg først og fremst om å holde produktiv matjord i hevd, sikre nok og sunn mat til egen befolkning, lokalt, regionalt og nasjonalt, og forbedre jorda for kommende generasjoner, også med humus og som karbonlagre. Dette for å sikre gode levekår til verdens befolkning, og å opprettholde mangfoldet i kultur, natur og bosettingsmønster.

Majoriteten av verdens matproduksjon forbrukes innenfor landenes grenser. Likevel er det den lille andel grensekryssende matvarer som hensyntas i det internasjonale handelsregelverket, ikke nasjonale regler for matproduksjon til eget forbruk. Det er viktig at et internasjonalt handelsregelverk forplikter til, og beskytter retten til lokal matproduksjon for egen befolkning. Småskala familiejordbruk er sårbart for konkurranse fra importerte varer og må sikres beskyttelse. Lokale markeder må styrkes, ikke undergraves. Oppkjøp til regulerte priser fra egne bønder for oppbygging av matlagre for nasjonal beredskap er et eksempel på politikk som WTO-regelverket i dag begrenser. WTO-regelverket bør åpne opp for mer bruk av denne typen støtte.

Tollvern kan forhindre at nasjonale markeder ødelegges. Levekårene til matprodusenter trues av subsidierte varer eller varer produsert under andre betingelser. Subsidierte jordbruksprodukter kan også bidra til at matvarer fra rike land utkonkurrerer matvarer fra fattige land på det norske markedet. Norge importerer omtrent 60 prosent av maten vi spiser, inkludert råvarer til kraftfôr. Til tross for nulltoll fra de minst utviklede landene og flere lavinntektsland, og redusert toll fra andre utviklingsland, kommer det meste av importen fra de rike landene og industriell produksjon i rike og mellominntektsland.

VI KREVER:

- At hvert land må ha rett til å iverksette tiltak som sikrer produksjon og beredskap for eget forbruk.
- At det i WTO innføres et skille mellom støtte til produkter for eget forbruk og til produkter som blir eksportert. At det gis rett i WTO for utviklingslandene til å iverksette "Spesial safeguard mechanism" (SSM) for å beskytte seg mot ødeleggende import.
- At Norge fortrinnsvis importerer matvarer vi ikke kan produsere selv fra utviklingsland/land i det globale sør, fremfor fra andre rike land.
- At Norge må arbeide for rett til å innføre toll mot subsidierte varer, tilsvarende størrelsen på subsidiene i produksjonslandet, for å øke importen fra utviklingsland på bekostning av import fra industrialiserte land.

Handel med tjenester

Gjennom tjenesteavtalen i WTO (GATS) og tjenestekapitlene i de bilaterale og regionale frihandelsavtalene arbeider storselskapene og deres lobbyister for at så vel offentlige som private tjenester gjøres til internasjonale konkurransemarkeder, både i rike og fattige land. Sterke multinasjonale selskaper presser på for at offentlige velferdstjenester skal privatiseres og omgjøres til profitable investeringsobjekter. Basisbehov som for eksempel tilgangen til rent vann, utdanning og helsetjenester, kollektivtransport og grunnleggende energi- og teletjenester må ikke omgjøres til varer på et internasjonalt marked og styrt av konkurransepolitikk.

Krav om om teknologinøytralitet, kan true retten og plikten stater har til å legge til rette for miljø- og klimamessig beste energimiks og teknologi i sine land.

Videre er tendensen å definere de globale verdikjedene som en rekke tjenester, som det blir vanskeligere å regulere og sikre demokratisk kontroll, til gode for klima, miljø, arbeid og sosiale forhold.

VI KREVER:

- Full åpenhet og høring om norske posisjoner i tjenesteforhandlingene.
- At offentlige tjenester holdes utenfor handelsavtalene.
- At det gjøres en full klima-konsekvensutredning og høring om avregulering av energitjenester.
- Det må være fullt mulig å trekke tilbake tidligere avreguleringer innen tjenestesektorer, uten at dette skal kompenseres med liberalisering innen andre områder, og erstatningsutbetalinger til selskap som mener at de har evig rett til uregulerte markeder.

Digital handel

En gruppe på over 80 land, deriblant Norge, har siden 2019 forhandlet om en plurilateral avtale om elektronisk handel i WTO. Forhandlingene har ikke mandat fra resten av WTOs medlemsland og bryter med organisasjonens prinsipp om at beslutninger skal tas gjennom konsensus. Mange av de foreslåtte reglene som ligger på forhandlingsbordet er basert på de store teknologiselskapenes ønskelister. De omfatter blant annet fri flyt av data, forbud mot krav om at selskaper skal ha fysisk tilstedeværelse i landene de opererer i (lokal lagring av data), forbud mot krav om at algoritmer og kildekoder skal offentliggjøres, og et permanent forbud mot toll på digitale produkter. Flere bilaterale og regionale frihandelsavtaler inneholder allerede kapitler om digital handel med lignende regelverk. Disse reglene tjener først og fremst de store teknologiselskapene, som vil sikre at de kan beholde sitt eierskap og kontroll over data og de digitale teknologiene langt inn i framtiden.

Handelskampanjen mener at land og lokalsamfunn må ha politisk handlingsrom til å regulere teknologiselskapenes virksomhet og til å utforme sin egen politikk for den digitale økonomien. Digitaliseringen må skje på borgernes premisser. Vi trenger digital suverenitet og demokratisk kontroll over teknologien og data.

VI KREVER:

- Statlig ansvar for å sikre lokal lagring av data.
- Kollektivt eller offentlig eierskap og infrastruktur for samfunnsdata.
- Digital suverenitet og demokratisk kontroll over data skal prioriteres fremfor avtaler som sikrer fri flyt av data.
- Handelsregler skal ikke gi teknologiselskaper rett til å uhindret utvinne, dele, bearbeide og overføre data.
- Skattlegging av internasjonale it-selskaper.
- Utvikling av en digital industrialiseringspolitikk.
- Statssky for kritisk digital infrastruktur for offentlig sektor.

Handel med industrivarer og sjømat

De industrialiserte landene har historisk bygget opp sin industri gjennom omfattende bruk av offentlig regulering og støtte, samt beskyttelse mot internasjonal konkurranse og kopiering av teknologi. Gjennom WTO og de bilaterale og regionale frihandelsavtalene forsøker nå de samme landene å sikre seg stadig større markedsadgang i utviklingsland ved å begrense disse landenes rett til å benytte de samme virkemidlene. Dette hindrer utviklingsland i å utvikle egen industri og har i flere tilfeller også ført til dramatisk avindustrialisering, økt arbeidsledighet og primitivisering av arbeid og produksjon. De industrialiserte landene trekker stigen opp etter seg. Dette er uakseptabelt. Et internasjonalt handelsregelverk må sikre retten til å beskytte og videreutvikle egen industri, sysselsetting og næringsklynger med tilhørende tjenestesektorer.

Gjennom noen frihandelsavtaler har Næringsdepartementet, uten offentlige politiske prosesser, innført klausuler som forbyr alle eksportrestriksjoner. Det kan ikke leses på annen måte enn at utviklingsland ikke skal ha anledning til å sikre egne innbyggere mat, fisk, og arbeid knyttet til egne råvarer. Kutt i toll i mange utviklingsland kan bety store kutt i frie inntekter. Slike kutt medfører kutt i offentlige tjenester og økt bistandsavhengighet.

VI KREVER:

- At norske myndigheter arbeider for at utviklingsland skal kunne bruke de samme industripolitiske virkemidlene som Norge selv har brukt for å utvikle egen industri, sysselsetting og velferdsstat.
- At Norge respekterer utviklingslands legitime rett til beskyttelse av eget fiske.
- Alle krav om fjerning av eksportrestriksjoner bør tas bort i frihandelsavtaler.

Monopolisering av kunnskap og gener

WTO-avtalen om immaterielle rettigheter, inklusive patentrettigheter, TRIPS, og kapitlene i frihandelsavtalene som regulerer patentrettigheter påbyr medlemslandene å patentere mikroorganismer, samt eventuelt aktivt unnta å patent plantevernbeskyttelse av planter og dyr. Videre beskyttes patent og monopolrettigheter på livsviktige medisiner og utstyr, og teknologi for omstilling til lavutslipp.

Det gjeldende patentregimet hindrer økonomisk og sosial utvikling i fattige land, ikke minst ved at det vanskeliggjør teknologioverføring. Det minsker biodiversitet, gir mulighet til å frarøve lokalsamfunn retten over egen tradisjonell kunnskap og biologiske ressurser, samt hindrer regjeringers rett til å sette egen befolknings helse først – til og med under en pandemi. Patentregelverket i handelsavtalene åpner for at det gjøres unntak fra patentregelverket i en «nasjonal krisesituasjon». Men kravene til bruk av unntaket blir stadig vanskeligere å benytte seg av. De bilaterale og regionale frihandelsavtalene Norge inngår gjennom EFTA inneholder også patentrettigheter knyttet til datatester. I praksis vil det si at patentperioden blir enda lengre og at fleksibiliteten gitt i TRIPS blir vanskelig å benytte seg av.

VI KREVER:

- At handelsavtalene endres slik at det ikke blir mulig å ta patent på liv, inkludert mikroorganismer.
- Alle internasjonale avtaler som omhandler patentrettigheter, må gi regjeringer rett og plikt til å begrense patentbeskyttelse for å beskytte offentlig helse og sikkerhet, herunder patenter på livsviktige medisiner, miljø og sikkerhet.
- At virkemidler som bruk av tvangslisens og parallellimport ikke undergraves, men beskyttes av fellesskapets organisasjoner som legale virkemidler, både med tanke på medisiner og for å sikre teknologioverføring med tanke på klimakrisen.
- At klimateknologi må være et globalt fellesgode og at handel sikrer god teknologioverføring.

Investeringsavtaler og investeringsbeskyttelse

Etter mange års inkludering av bestemmelser om investeringer og investeringsbeskyttelse, har også rike land, inkludert Norge, fått erfare at Investor-Stat-tvisteløsning er dypt udemokratisk. Derfor har både Norge og mange andre land sluttet å forhandle slike. Investeringsavtaler kan få alvorlige konsekvenser for befolkningen i landene det forhandles med, og de påvirker i stor grad mulighet for lokal næringsutvikling, utvikling av miljøbestemmelser, urbefolknings-menneske- og arbeiderrettigheter osv. Tidligere investeringsavtaler omfatter som regel bestemmelser om likebehandling (nasjonal behandling og bestelandsprinsippet), fri kapitalbevegelser, tvisteløsningsmekanismer og en helt ny definisjon av begrepet ekspropriasjon.

Private investeringer i jordbruksland blir av noen fremstilt som alternativ til bistand. Ofte bør det heller kalles landran, fordi lokalbefolkning og nasjoner mister tilgang til og råderett over jord og vann. Dersom investeringer i naturressurser som vann, jord og mineraler skal føre til utvikling må stater ha mulighet til å sette krav til investorer på samme måte som Norge gjorde i utviklingen av vannkraft og oljeindustrien.

VI KREVER:

- At investeringsklausuler ikke må inngå i bilaterale og regionale frihandelsavtaler.
- At tvister ikke skal løses i ICSID, Verdensbankens tvisteløsningspanel eller lignende.
- Tvister om de internasjonale avtaler skal foregå innenfor rammen av avtalen i stat-stat-forhandlinger. Investorers anledning til å bruke internasjonale tvisteløsningssystem mot stater er ikke akseptabelt.
- Energy Charter Treaty (ECT) som Norge har signert, men ikke ratifiserte, skal ikke ratifiseres.
- At alle land må ha politisk handlingsrom til å kreve lokalt innhold, hjemfallsrett og mulighet til å forvalte land-, vann- og mineralressurser og begrense eksport av varer.
- At investeringer i jordbruk som støttes av norske myndigheter må være basert på informerte valg fra alle parter og ha krav om åpenhet og innsyn. De må aldri gå på bekostning av folks matsikkerhet eller medbestemmelsesrett.
- At det etableres et internasjonalt samarbeid innad i FN-systemet for å kontrollere store internasjonale investeringsavtaler i jordbrukssektoren.

Multinasjonale selskaper

Multinasjonale selskaper får stadig mer makt. Dagens frihandelsregime har gjort noen få multinasjonale selskaper i stand til å vokse seg enormt store. Nesten alle industrier domineres i dag av noen få globale selskaper. Det har skapt en ekstrem global ulikhet der stadig mer rikdom og makt har blitt samlet i stadig færre hender. Verdens 1 prosent rikeste eier i dag mer formue enn 95 prosent av menneskeheten. Gjennom markedsliberalisering og avregulering, fri bevegelse av kapital og varer og en stadig sterkere monopolisering av markeder, har disse selskapene økt sin innflytelse dramatisk. En stor del av all internasjonal handel foregår mellom eller internt i multinasjonale selskaper. I økende grad blir selskaper registrert i skatteparadis, der det foregår omfattende korrupsjon og skatteunndragelser.

Den digitale økonomien er nå den største markedsektoren noen gang, som er nesten helt uregulert. Særlig de globale teknologiselskapene har blitt enormt mektige. En håndfull amerikanske og kinesiske teknologigiganter eier mesteparten av verdens samlede data og kontrollerer utvikling av KI og de nye digitale teknologiene og plattformene. Det gir dem makt til å legge premissene for digitaliseringen og for utviklingen av framtidens samfunn.

Finans-, gjeldskriser og kriger forsterker denne maktkonsentrasjonen dramatisk. Uforpliktende etiske retningslinjer og oppfordringer om «samfunnsmessig ansvar» uten sanksjonsmuligheter har vist seg ikke å være tilstrekkelige for å temme disse kreftene. Handelskampanjen skal arbeide for at det internasjonale konsernfaglige samarbeidet videreutvikles og styrkes mellom organisasjoner og foreninger og støtte hjelpe-, utviklings- og samarbeidsprosjekter med demokratiske fagforeninger i andre land.

VI KREVER:

- At finansinstitusjonene må demokratiseres framfor å gi dem stadig større makt og frihet.
- At multinasjonale selskaper underlegges strenge anti-trust-reguleringer med tilknyttede sanksjonsmuligheter for å dele dem opp og hindre at deres aktiviteter og investeringer undergraver demokrati, fattigdomsbekjempelse, klima, miljøvern og utvikling.
- At multinasjonale selskaper ikke får kontroll over områder som er grunnleggende for folks liv, som retten til vann, mat, undervisning, helse, energi, telekommunikasjon, infrastruktur og et sted å bo.
- At Norge tar et spesielt ansvar for å kontrollere norske multinasjonale selskaper i utviklingsland, slik at de ansvarliggjøres etter norske regler og avtaleverk i vertsland som har svakere regler og overvåking. Dette må også gjelde investeringer gjennom Oljefondet.

OM HANDELSKAMPANJEN

Handelskampanjen er en samarbeidsorganisasjon som arbeider for å spre informasjon om internasjonal handel og for å påvirke norske myndigheter og internasjonale fora i tråd med den politiske plattformen til organisasjonen. Til grunn for plattformen ligger et ønske om å motarbeide den rådende, nyliberalistiske handelspolitikken og grunnleggende reformere det handelspolitiske systemet.

Handelskampanjen ble dannet i 2004.

Følgende organisasjoner er medlemmer av Handelskampanjen (pr. 15.09.2025): Attac, Fagforbundet, For velferdsstaten, Handel og Kontor, Latin-Amerikagruppene, Natur og Ungdom, Nei til EU, Norges Bondelag, Norges Bygdekvinnelag, Norges Bygdeungdomslag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag, Økologisk Norge, PRESS, Spire, Ungdom mot EU, Utviklingsfondet og Changemaker.

Handelskampanjen har utgitt en rekke hefter og rapporter om norsk og internasjonal handelspolitikk.

Se mer informasjon på: www.handelskampanjen.no